

דיבורים טובים

הנושא:
דיבור של
יהודי

שבועון הילדים של 'משמרת השלום'

מס' 74

פר' במדבר
סיון פ"ה

לא סתם מישהו ולא סתם משהו

פצע מדאיג

מהמטה. "זה כואב מאוד!" אמא התקרבה. הפצע אכן גדל מעט, וגם הצבע שלו לא נראה טוב. "מחר על הבקר תלך לרופא. בעזרת השם".

בדרך לחיידר נכנסו אבא ואלקנה לקפת החולים כדי לבדק אם אפשר להתקבל ללא תור. האחות הביטה בדקדוק על מצחו של אלקנה וקראה: "דוקטור, אני חושבת שאפשר להכניס אותו בין התורים".

הרופא קבל אותם, שאל כמה שאלות, בדק מקרוב ומרחוק, ואמר: "אתם לא ממש ישיבים מכאן לחיידר, אלא לבית החולים. אמנם לא חייב להיות שומדבר במשהו בעייתי, אבל אם זה אכן סימן למה שאני חושש - לא כדאי להפסיד זמן".

לאחר חצי שעה מצא את עצמו אלקנה עולה עם אבא במעליות הענקיות של בית החולים, עם עוד אנשים זרים, ממחרים וטרודים. כשכלו דאוג ומבהל

אלקנה ישב וקרא בספר. מדי פעם שלח את אצבעו למצח ומשש את הפצע המורגז שצמח לו שם. כבר כמה שבועות הוא שם, אבל עכשו - את, זה התחיל קצת להציק לו. קשה להתרכז בן בספר. אלקנה סגר את הספר והלך למטבח.

בדרך למטבח אמא עצרה אותו: "אלקנה, תתקרב אלי רגע. מה עם הפצע הזה כאן במצח?"

אלקנה שוב משש את הפצע ואמר: "באמת כואב לי שם. לא זוכר כמה זה התחיל... כל הזמן זה לא היה נעים אבל חשבת שזה יעבר לבד..."

"טוב", אמרה אמא, אך לא נשמעה רגועה. "אם זה יחמיר, נלך לרופא. זה נראה משנה קצת".

בזילה אלקנה התקשה להרדם. "אמא!!!!" הוא קרא

את השעות הקרובות הם העבירו בהמתנה מיגיעת בתור. מדי פעם עברו מתור אחד לשני, פעם כדי לחתם על טפסים, פעם כדי למדד לחץ דם, פה להשקל ופה לענות על רשימת שאלות. המלים שחזרו על עצמן בעקר היו: "תמתינו ונקרא לכם..."

והנה כשעברו מפרחדור אחד למשנהו והתישבו במקום אחר, מול דלת שנקתב עליה "פרופסור מוסקין מיכאל", קרה הדבר. דלת החדר נפתחה, וממנה יצאה בצעדים חשובים דמות מכרת - הלא הוא הסבא האדיב מהמעלית. הוא היה נראה כמעט אותו דבר, אלא שהפעם היה לבוש בחלוק ירקרק מעל בגדיו. "כן פרופסור, שאל אותו אפשר לעזר?" שאל אותו הפקיד שישב מעבר לדלפק.

פרופסור!?

פרופסור!

הוא זה שאמר שהפצע הוא שום דבר! אהה! הבינו פתאום אבא ואלקנה. אם הוא אמר, זה משהו אחר. הוא לא סתם מישוהו.

רגע התפשט בלבם. גידון פיהם המשיך לשאת תפלה אך הם הרגישו שחלק מהתפלה כבר התקבלה. לאחר כשעה הם יצאו מחדרו של הפרופסור שבדק, נתן משחה פשוטה, אחל רפואה שלמה ו-זהו!

ילד חשוב

בדרך חזר אמר אלקנה לאבא: אם הייתי יודע שזה הפרופסור הייתי נרגע כבר במעלית... חשבתי שהוא סתם מישוהו, אז לא התייחסתי למלים שלו ברצינות.

הוא שאל: "אבא, מה יהיה? מה הפצע הזה יכול לומר?" אבא נסה להרגיע אותו, הבטיח שהוא תרם כסף לצדקה ואפילו הספיק להתקשר ולבקש ברכה מהרב. אבל גם הוא היה נראה מטורד. חלק מהנוכחים במעלית הביטו בו. הפצע באמת היה נראה לא נעים.

אחד מהם, סבא אדיב וממשקף שלראשו כפה צבעונית קטנה, פנה פתאום לאבא ואמר: "הפצע הזה? זה שום דבר... יעבר לבד!"

המעלית

נפתחה והם יצאו. גם אלקנה וגם אביו לא התרגשו יותר מדי מאמירתו המרגיעה של האיש.

הרי גם האחות וגם הרופא נבהלו מהפצע. חזבים לבדק. אין מה להתרגש מכמה מלים של סתם מישוהו...

חידות בעיני מדות
ושמירת הלשון

חידה במידה

חידה:

אם נשתמש בה
לפני כל מלה
מהרבה אסורים
ננצל, זה נפלא
היא כזו קטנטנה,
ולכל מועילה

כי סוף מעשה ב... תחלה

מה?

רגע? אילו השפעות
טובות נגרמות? כי יהודי
הוא לא סתם מישהו!

כשגוי יגיד את אותן מילים,
אפילו אם הוא גוי 'חשוב' כמו נשיא
ארצות הברית, המילים האלה לא יביאו
את אותה תוצאה. הן לא ישפיעו אותו
דבר. כי גוי הוא גוי, הוא סתם מישהו. אם
הוא מקים את שבע מצוות בני נח, ועוזר
ליהודים, יש לו זכויות. אבל גידין למלים
שלו אין את אותה עצמה שיש למלים של
יהודי.

**יהודי לעולם אינו סתם מישהו! כשיהודי אומר
מלה, יש לה בשמים השפעה גדולה!"**

רגע!

**אם כל מלה משפיעה המון... נחמד להיות
חשובים כאלה, נכון?**

על זה נדבר בעז"ה בשבוע הבא...

בינתיים תחשב על מה שקראת!

שבת שלום - משלם.

אבא: ברגע שהבנו שהוא חשוב, גם המלים שלו
נהיו חשובות בשבילנו.

אלקנה הררר בדבריו של אבא ושאלי: "זאת
אומרת גם כן שאם ילד הוא ילד חשוב, המלים
שלו שוות יותר, נכון?"

"כמובן... אבל מה הכונה ילד חשוב? יש ילד
יהודי שאינו חשוב?"

"אני למשל לא חשבתי שאני חשוב", מלמל
אלקנה.

"אם כך, יש לך טעות! כל יהודי הוא חשוב! כלנו
ילדים של הקדוש ברוך הוא. והדבור שלנו חשוב
באמת. יודע עד כמה?"

השם ברא כל יהודי ונתן לו כח עצום. כלומר, כל
מעשה או מלה שאדם עושה או אומר, משפיע על
דברים בעולם.

כמו אבן קטנה שזורקים למים והיא יוצרת
מסביבה מעגלים מעגלים... כך גם מעשים קטנים
או אפילו רק דבורים קטנים שלנו, יש להם חשיבות
רבה!

אם יהודי אומר לחברו: "יום טוב!" אתה יודע
כמה דברים מתחילים להתנועע ולהשתנות באותו

**שו"ת
משולם**
הלכה לשלחן השפה

דני מכריז: מה הבטיחה?
על ילדים קטנים אין
שום בטיחה לדבר לשון
הרע!!!
האם הוא צודק?

אסור
לדבר לשון הרע גם
על ילדים קטנים, אם
עלול להגרום לילדים
זקק מדברים אלו.

קומיקס
בהמשכים

סודות במגרש החיים

מקצרה: הילדים מחליטים
יחד על מבצע למדוד הלבבות
שמינית השלשון בכל הכתות.
להצליח להקלילה בפשט.
בזכות המבצע, המושג
הברע לטובת הקהילה,
ונדיב מאוסטרליה שהתרגש
מהספור החליט לתרום את
בגן הסידור.

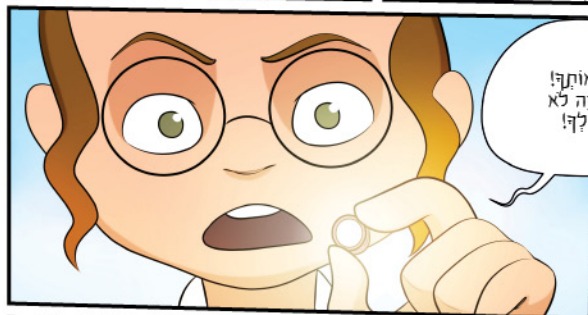
כתיבה: ש. רוזנשטיין | איור: יוספי יוסף

איפה הפנס?
או, הנה.

תזכיר להם איך הפל
התחיל... מהפדור שצאבי
העוף על הפרצוף שלהם!

זהיית אותה!
הפעם זה לא
יעבד לך!

"אני לא פאמפין!
זהו צ'יטה! איך
הוא הגיע לבאן,
הרי העפתי
אותו לעפיק?"

ברוך השם!
כן יאבדו...

המשך: בואו בעז'ה

לקבלת העלון
להפצה בבית הכנסת
חינוך: 02-5379160 שלוחה 3

רוצים לשמע יותר על משלם וחבריו, ועל חילי היצר הרע
המסכנים? הפנסו לקו חברים 072-337-2212 שלוחה 34